

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Co/20/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813207874
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7813207874.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: XXXXXXXX, zastúpeného: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: XX XXX XXX proti žalovanej v 1. rade A. C., Y.. XX. X. XXXX, bývajúcej G. B., P. XXX/XX, t. č. v Rožňave, Jovická 62 a žalovanému v 2. rade A. C., nar. XX. X. XXXX, bývajúcemu G. B., K.. A.. R. XXXX/XX, t. č. v Rožňave, Jovická 62, o zaplatenie 1 496,68 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 8.10.2013, č.k. 4C/311/2013-43 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o lehote plnenia, zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom:

1) žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 667,30 eura spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 29. 9. 2010 do zaplatenia v mesačných splátkach po 10 eur, splatných do konca toho-ktorého mesiaca, pod stratou výhody splátok, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku,

2) v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a

3) vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaných zaplatiť mu spoločne a nerozdielne 1 496,68 eura spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 29.9.2010 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania s odôvodnením, že dňa 4.9.2013 uzatvoril so žalovanou Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300023839 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žaloba poskytol žalovanej úver vo výške 995,82 eura, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť spolu s úrokom v 30 mesačných splátkach vo výške 60,84 eura podľa dohodnutého splátkového kalendára. Žalovaná bola v omeškaní s úhradou splátky č. 9 o viac ako tri mesiace a žalovaný sa potom, ako pristúpil k záväzkom žalovanej zo zmluvy ako spoludlžník v zmysle ust. § 533 Občianskeho zákonníka a so žalobcom sa dohodol na odklade splátok č. 6, 7, 8, ktoré sa zaviazal splatiť ako splátky č. 31, 32, 33, dostal do omeškania s úhradou splátok úveru už pri splátke č. 4 a do uplatnenia práva žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. do okamžitej splatnosti úveru, zaplatil žalobcovi len sumu 308,52 eura. Mal však uhradiť sumu neuhradených splátok vo výške 1 516,68 eura dňa 29. 9. 2010. Túto sumu uhradil len čiastočne vo výške 20 eur. Ďalej uviedol, že žalovaný nárok žalobcu uznal na pojednávaní dňa 24.9.2013 a žalovaná na pojednávaní dňa 8.10.2013 uznala nárok žalobcu čiastočne, pretože namietala neprimeranosť úrokov, pričom žiadali obaja žiadali o povolenie splácať dlh v mesačných splátkach v sume 10 eur.

Po právnom posúdení veci podľa § 53 ods. 5 až 14, § 54 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka konštatoval, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania bola vyhotovená na vopred pripravenom tlačive (formulári), po vyplnení základných údajov o žalovanej boli vyplnené údaje o predmete financovania pôžičky, kúpnej cene, splátkach, RPMN, počte splátok. Podľa zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanými zo dňa 4.9.2009 tak bola žalovanej poskytnutá pôžička vo výške 995,82 eura, ročná úroková sadzba úveru bola 68,79 %, RPMN za úver 64,27 % a zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu 602,37 eura. Uzavrúc, že žalovaní zaplatili žalobcovi spolu 328,52 eura a zostáva im doplatiť na istine 667,30 eura, súd zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 667,30 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 29.9.2010 do zaplattenia.

Výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odôvodnil neprijateľnými zmluvnými podmienkami, a to neprimeranou výškou ročnej úrokovej sadzby úveru, výškou RPMN a zmluvnou odmenou za poskytnutie úveru. Výrok o určení možnosti splácať uložené peňažné plnenie v splátkach dôvodil aplikáciou § 160 ods. 1 O.s.p. a výrok o trovách konania použitím § 142 ods. 2 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku, a to proti jeho výroku o lehote plnenia, zamietnutí žaloby a proti výroku o trovách konania, podal včas odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p., podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p., ako i podľa ust. § 205 ods. 2 písm. e) v spojení s ust. § 205a ods. 2 písm. b) a d) O.s.p.. Navrhol rozsudok v jeho napadnutých častiach zmeniť a výrok o povolení splácať sumu 667,30 eura v splátkach zrušiť, žalobe vyhovieť i v jej zamietavej časti a žalovaných spoločne a nerozdielne zaviazat' aj na zaplattenie sumy 829,38 eura s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 829,38 eura od 29.9.2010 do zaplattenia a na náhradu trov konania v sume 279,52 eura. Alternatívne navrhol rozsudok v jeho napadnutých častiach zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 95,01 eura.

Predovšetkým namietol absolútnu nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku v jeho napadnutých častiach, a to tak ohľadom výšky RPMN, ako i neprijateľnosti zmluvnej odmeny za úver a ročnej úrokovej sadzby, keď z rozsudku nie je zistiteľné, na základe aplikácie akého ustanovenia zákona a akých skutočností dospel k tomuto záveru a okrem citácie zákonného ustanovenia vôbec neodôvodnil rozhodnutie ani v časti, ktorou rozhodol o povolení splácať priznanú časť nároku. V ďalšom namietal nesprávne skutkové závery a nesprávne posúdenie veci tak v časti posudzovania neprijateľnosti zmluvných podmienok, poukazom na znenie ustanovenia § 3 ods. 10 a ods. 11 zákona č. 285/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, t.j. ku dňu 4.9.2008, ust. § 1 ods. 2 nariadenia vlády č. 238/2008 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru (vydaného na vykonanie ust. § 3 ods. 10 zák. č. 258/2001 Z.z.), ktoré súd ako príslušnú právnu normu vôbec nepoužil, a preto vec nesprávne posúdil a v dôsledku nesprávneho posudzovania veci nedostatočne zistil a nezaoberal sa tým, aká mohla byť maximálna výška odplaty. Tvrdil, že výška odplaty za spotrebiteľský úver podľa zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300023839 bola v súlade s úpravou maximálnej výšky odplaty za spotrebiteľské úvery. Vytkol súdu porušenie zákazu pravej retroaktivity, ak na danú vec aplikoval ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení, ktoré nadobudlo účinnosť až od dňa 1.6.2010, t.j. po uzavretí zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300023839 a ktoré je v zmysle § 879m Občianskeho zákonníka na posudzovaný prípad nepoužiteľné.

Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřili.

Odvolací súd na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutých častiach aj s konaním, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že v posudzovanej veci nie sú splnené podmienky ani pre potvrdenie a ani pre zmenu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ale rozsudok je potrebné v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o lehote plnenia, zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.). Súd prvého stupňa totiž zaťažil konanie a následne rozhodnutie takou vadou konania, na ktorú odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, keďže mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

O vadu konania, ktorá je významná z hľadiska § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Z práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu vytvoriť pre účastníkov konania procesný priestor k tomu, aby sa vyjadrili k tvrdeniam protistrany a náležite posúdili nimi tvrdené a uplatňované skutočnosti. Uvedené znamená jednak povinnosť umožniť účastníkom účinné uplatňovanie námietok a argumentov, ako i povinnosť súdu sa s týmito námietkami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodovanie, presvedčivo v odôvodnení vysporiadať (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Účastník konania má totiž právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03).

Táto povinnosť však nebola v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu preskúmvanej časti rozhodnutia, súdom prvého stupňa náležite rešpektovaná.

Štruktúra práva na odôvodnenie je pritom rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáha a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V citovanom zákonom ustanovení sú uvedené základné náležitosti písomného vyhotovenia rozsudku, medzi ktoré patrí aj povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej ako i právnej stránky rozhodnutia. Nárok, event. čiastkové nároky uplatňované v konaní, je povinný právne posúdiť, teda vykonať hmotnoprávnu kvalifikáciu nároku. Takáto právna kvalifikácia nároku je významná predovšetkým pre potrebu posúdenia, či nárok navrhovateľa je v súlade s konkrétnym hmotnoprávnym ustanovením, pod ktoré možno skutkové tvrdenia žalobcu podriaďiť.

Súd prvého stupňa sa však touto zásadou dôsledne neriadil pokiaľ výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti zamietol len konštatovaním o neprimeranosti výšky ročnej úrokovej sadzby úveru, neprimeranosti výšky RPMN a zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru a výrok o povolení splácať uložené peňažné plnenie v splátkach odôvodnil len odkazom na § 160 ods. 1 O.s.p. a výrok o trovách konania len odkazom na § 142 ods. 2 O.s.p..

Rozsudok súdu prvého stupňa s takto nedostatočným odôvodnením preskúmvaného výroku znemožňuje odvolaciemu súdu posúdiť, či je so zreteľom na žalobcom uplatnené odvolacie dôvody správny a podrobiť ho odvolaciemu prieskumu z hľadiska obsahu jeho odvolacích námietok, pri súčasnom rešpektovaní zásady dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania (§ 9 ods. 1, § 10 ods. 1 O.s.p.). Rovnako znemožňuje i žalobcovi a žalovanému právne relevantným spôsobom reagovať na právne závery súdu prvého stupňa, preto takýmto postupom bola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom, čo je podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. vždy dôvod na zrušenie rozsudku odvolacím súdom.

Predovšetkým z týchto dôvodov odvolaciemu súdu neostávalo iné, ako podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o lehote plnenia, zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvého stupňa v intenciách uvedeného odstrániť vyššie označenú procesnú vadu, v označenej časti opätovne rozhodnúť, prihliadnuť pritom na všetky rozhodné skutočnosti, ktoré vyplynuli zo všetkých vykonaných dôkazov, ako aj na skutočnosti, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné (§ 153 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 132 O.s.p.) a v nadväznosti na to sa vysporiadať dôsledne i s relevantnými tvrdeniami žalobcu v odvolaní a rozhodnutie odôvodniť tak, aby malo všetky náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a mohlo byť predmetom odvolacieho prieskumu.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č.757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.